

tento případ uložit povinnost, by zaplatil bratrské pokladně ušlé jí příspěvky. Že tak učinil, nasvědčuje jasně tomu, že úmyslem zákonodárcovým bylo, by nárok osob trvale při horním provozu zaměstnaným na invalidní důchod nebyl závislý na přihlášce, nýbrž by jim příslušel proti bratrské pokladně již ze zákona bez ohledu k tomu, zda je majitel podniku přihlásil u bratrské pokladny jako členy plnoprávné, čili nic. Jest zjištěno, že žalobce byl v horním podniku žalovaného těžařstva od 1. srpna 1896, ba již před tím, až do svého propuštění v lednu 1926 stálým dělníkem, a že měl proto nárok na plnoprávné členství u bratrské pokladny. Z toho jest zřejmo, že žalobci nepřísluší proti žalovanému těžařstvu nárok na náhradu škody proto, že ho těžařstvo nepřihlásilo u bratrské pokladny jako plnoprávného člena, ježto mezi škodou a opomenutím žalovaného těžařstva není příčinné souvislosti, a nepřísluší mu tudíž proti žalovanému těžařstvu nárok na placení zažalovaného důchodu. Na věci nemůže nic měniti, že žalobce byl pravoplatně zamítnut se svým nárokem na placení invalidního důchodu proti revírní bratrské pokladně ve Falknově nálezem vrchního rozhodčího soudu báňských bratrských pokladen ze dne 3. dubna 1928, ježto právní názor vyslovený v tomto nálezu není pro soudy vízící v tomto sporu, kde jde o jinou žalovanou stranu.

Čís. 11356.

Ustanovení císařského patentu ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák., jest použiti i na případ, kde jde o právo na hrabání listí v cizím lese, jež se opírá o obligační právní důvod a jest jen přechodné.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1932, Rv II 875/30.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaných, by bylo uznáno právem, že žalovaní zasáhli tím, že dne 28. listopadu 1928 vyhrabali jednu fůru listí, neoprávněně do žalobkyni příslušejícího práva služebnosti hrabání listí na pozemku p. č. 917/11 pastva, a že jsou povinni dalšího hrabání listí, pokud žalobkyně žije, na této parcele se zdržeti. Procesní soud první stolice, zjistiť, že parcela čís. 917/11 jest parcelou věnovanou lesní kultuře, žalobu zamítl, ježto žalobkyni nemůže příslušet právo na hrabání listí na takové parcele, poněvadž podle zákona ze dne 5. července 1853 čís. 130 ř. zák. jest nabytí takovéto služebnosti zakázáno a i její nabytí smlouvou je vázáno na souhlas správního úřadu; žalobkyně však za sporu neprokázala, ba ani netvrdila, že k takovému právu na hrabání listí jí správní úřad dal souhlas. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Ano jest soudem první stolice zjištěno, že parcela čís. 917/11 jest pozemkem věnovaným lesní kultuře, a služebnost, jejímž předmětem jest právo hrabání listí v lese, jest služebností pobírání lesních produktů, jest dostatečně jasno, že žalující strana služebnosti v žalobě označené smlouvou, k níž bylo by ostatně také zapotřebí písemné formy, bez souhlasu správního úřadu platně vůbec nemohla nabytí. Názor odvolatelky, že cíl. patent ze dne 5. července 1853 čís. 130 ř. zák. měl na mysli jen služebnosti

zřizované na vždy, že zákaz se měl týkati jen takových služebností, nikoliv služebností dočasně zřizovaných, nemá v zákoně opory, neboť zákon takového rozdílu vůbec nečiní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka neprávem vytýká napadenému rozsudku, že v něm byla sporná věc nesprávně posouzena po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Mylný jest její názor, že ustanovení císařského patentu ze dne 5. července 1853 čís. 130 ř. zák. nelze použiti na případ, kde jde o právo na hrabání listí v cizím lese, které se opírá o obligační právní důvod a jest jen přechodné. V § 1 čís. 1 patentu jest ustanoveno zcela všeobecně, že jeho předpisům podléhají »veškerá jakkoliv nazývaná práva kácení dříví a braní dříví i jiných lesních plodin v cizím lese nebo z cizího lesa«, a podle § 43 nemohou taková práva po vyhlášení tohoto patentu býti nabyta jinak, nežli písemnou smlouvou, posledním pořízením nebo soudcovským výrokem, vydaným při rozdělování společných pozemků, a to jen pod podmínkou, že zřízená služebnost bude úřadem uznána za srovnatelnou s ohledy na pozemní kulturu a že její výkon bude připuštěn. Patent čís. 130/1853 nevylučuje tedy ze své působnosti ani práva opřená o obligační titul, ani práva zřízená na přechodnou dobu. Že hrabání listí v lese jest braním lesních plodin, o tom nelze pochybovati. Plyne to jasně i z ustanovení § 60 čís. 6 lesního zákona ze dne 3. prosince 1852 čís. 250 ř. zák., jež neoprávněné braní steliva v lese, zejména listí a jehličí, prohlašuje za lesní pych. Projevuje-li žalobkyně teprve v dovolání pochybnost, zda lze její tvrzené právo na hrabání listí považovati za služebnost, a dovozuje-li, že jde spíše o součást výměnku, zapomíná, že se domáhá výroku, že žalování zasáhli do jejího práva s l u ž e b n o s t i hrabání listí, a že ještě v odvolání dovozovala, že jí přísluší osobní právo s l u ž e b n o s t i hrabati listí v lese. Ostatně nemá toto rozlišování významu pro posouzení věci se zřetelem k všeobecnému znění § 1 čís. 1 patentu čís. 130/1853 (»veškerá jakkoliv nazývaná práva . . . braní lesních plodin«). Dovolatelka konečně uvádí, že jí není jasno a že neví, proč jest potřebí písemné formy pro smlouvu jí tvrzenou, neboť prý to není v občanském zákoníku nikde předepsáno. Jest ji proto upozorniti, že písemná forma pro nabytí práv naznačených v § 43 patentu čís. 130/1853 jest předepsána právě v tomto paragrafu.

Čís. 11357.

Odvolací soud, maje pochybnosti o správnosti zjištění prvního soudu, musí provéstí přezkoumání tohoto zjištění zpravidla na rovnocenném podkladě, z něhož usuzoval soud první stolice.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1932, Rv I 2059/30.)